

LESSUS
BEATIS MANIBUS
THEOLOGI SUMMI
THOMÆ ITTIGII
SACER,
ATQVE ERATRI EJUS SUPERSTITI MOESTISSIMO
MAGNIFICO DN.
**GODOFREDO NICO-
LAO ITTIGIO**
DICATUS.

HALÆ MAGDEBURGICÆ, LITTERIS SALSFIELDIANIS.

Handwritten signature or initials, possibly 'G. Ittig'.

VIR MAGNIFICE,

IMM Patrone Magne!

Icet miserum omnino hoc sit consolandi genus, quod apud adfectos ab adfectis adhiberi solet; propterea quod ipsi aliorum indigere solatio videntur: meum tamen, quod breviter per literas offerre conabor, æqui bonique consulturum Te, plane confido. Mœrore sane ac tristitia incredibili sum adfectus, quum Fratrem Tuum, ô beatissimum! cum morte commutasse vitam intelligerem, eandemque ad me quoque pertinere calamitatem sum arbitratus. ITTIGIUS enim, ô venerandum Nomen! quem pie semper, cum Lipsiæ degerem, admirari solitus sum; quem omni adfectu animi, & supra, quam dici potest, observavi; cujus consilium, fidem, benevolentiam felicissimo successu probata semper cognovi, jam extinctus conticuit. O infelicissimum recum nostrarum statum! ô tristem & lacrymabilem casum! ô acerbum Ecclesiæ, Academiæ, & literariæ Reip. vulnus! Lugent Tempia, luget Cathedra, lugent boni cives, luget celeberrima ITTIGIORUM FAMILIA, lugebunt Angli exterique Boni omnes præmatura tanti Viri fata, O irreparabilem tot maximarum rerum jacturam! ô acerbissimum nobis Tuum, MAGNE ITTIGI, obitum! Sed quorsum abripior? non querela, qua Lipsia abundat; non laude, qua undique Beatus circumfusus est; sed solatio, quo erigenda Familia pariter & Ecclesia venit, opus est. Tuæ quidem, MAGNE PATRONE, hoc in luctu prudentiæ minime diffido, quasi tam graviter Fratris Tui ferendam esse mortem censeas, ut nulla fere consolatio locum invenire possit; verum quod ita rem se plerumque habere sciam, ut rebus nostris nimio, aut gaudio aut dolore præpediti, quid sit statuendum, non videamus; sequentia Tibi subjicienda duxi. Fratris causâ doles? At mentis oculorumque ad ea, quæ nunc fiunt & geruntur, aciem converte: bene cum illis actum esse fateberis, qui miseris hisce
ac vere

ac vere conclamatis temporibus ex hac vita placide migrarunt, & quasi fugâ cervicibus nostris undique imminentes calamitates declinarunt. Quanta animarum cura, quanto laborum cumulo cumularum quotidie aspiciebas Fratrem Tuum? Num Beatissimi morbos acerbissimos, num dolores vehementissimos, num calamitates alias ignoras? His autem adversis rebus ereptum nunc bonisque exoptatissimis & æternis ornatum, quis non crederet? Fuit, fuit ille dolor, qui per annos adhuc gravissimus duravit; exaruit morborum scaturigo, tempestatum furores continebat. Eruditionis causa doles? Dolent & erudiri, quod cum ITTIGIO summa Historiarum Ecclesiasticarum eruditio, incomparabile ingenii acumen, perdocta disserendi subtilitas, & provida disponendi solertia, si non mortua plane, dispersa tamen jaceat. Sed quis veræ eruditionis usus, si univ ersus eruditorum orbis fructus ejus contemplari quidem non autem publice colligere potest? Abundat Lipsia jam permultis eruditionis ITTIGIL testibus; abundasset quoque diutius, nisi tantus Vir dolorum acerbitate impeditus orbi etiam erudito hac jactura dolorem inieceret. Quid ergo summa nobis Historiarum Ecclesiasticarum eruditio profuisset, si non Scriptis communicare publice eam potuisset? Habemus de illa paginas, sed exoptandum Volumen. Quid incomparabile ingenii acumen, si neque in Cathedra Ecclesiastica neque Academica illud communicare cum aliis valuisset? Quid perdocta disserendi subtilitas, si publice tacere dolor continuus injunxisset? Quid denique accurata disponendi solertia, si in Ecclesia verba facere non licuisset? Illa enim vera est eruditio, qua nobis non solum sed & aliis inservire possumus. Fidem, amorem, animum doles? Nec accusandus propterea nec vituperandus es, Josephum enim fide, Jonathanem amore, Paulum animo insignem amifisti. Quis respondebit deinceps Fratri quærenti? quis eriget mœrentem? quis infirmum amabit? quis senescentem solabitur? Horret animus & sibimet ipsi se subtrahit quasi, cum in memoriam Tibi revocat Fratris obitum. Quantum vero mœroris, quantum solitudinis hoc Tuum Tibi injecit damnum; tantum etiam divini solatii illud Tibi affert. Quemadmodum enim Amici conjunctissimi per loca disita dispersi variis casibus, vel suscepto itinere separati quidem vivunt; fide tamen, amore animoque mutuo, absentes etiam se prosequuntur, & de his bene sperare audent, si videre aliquando rursus absentes liceat: ita & illi quoque fidem, amorem animumque Fratris, licet è vita abeuntis; adhuc sentiunt, ac deprehendunt, qui inter mortales superstites vitam degunt. Certo igitur persvasum Tibi habeas, sanctissimos manes, vel ut pie magis dicam, beatissimam Fratris animam fide, amore, animoque longe perfectiori Tibi pararam esse deditamque; quom eo delata sit, ubi nec dubias rerum vices, nec imperfectam rerum conditionem metuens, tranquillum & æternum seculum vivit. Ecclesiæ causa doles? Nec immerito justum dolorem sentis cum laborante Ecclesia. Atlas Lipsiensis Ecclesiæ destructus jacet, destructa quoque illius fecunditas, quæ sua felicitate nec metuere quidem nec sentire sinebat mala. Nunc ceciderunt Ecclesiæ fulcra, siluerunt divina ex Beato ore promanantia oracula, extincta prorsus sunt singularia patientiæ indicia. Illustrissima ipsius fuit eruditio in Ecclesia; qua quom orbata sit, acerbè lacrymatur. Exemplo aliis & documento fuit doctrinæ & vitæ ejus ratio, ut B. defunctus judicaret, aut non docendum, aut moribus

moribus docendum esse; hac etiam deleta, Christi populus ingemiscit. Perampla fuit, quæ singulis eum commendabat gratia & venustas; hac vero amissa, boni omnes exclamant: ô Virum non modo superiorem nostro Seculo, sed & multis veterum præferendum! Sed licet pauciores inveniantur, qui Ittigii nostri famam sustinere queant, quod omnes boni pronunciare minime verebuntur; nemo tamen tam iniquus erit temporum nostrorum æstimator, ut premere velit Doctorum viventium gloriam, ut potius sua sponte fateatur, esse adhuc per Dei gratiam, qui Ecclesiam indes præclare illustrant & ornant. Age igitur de novo vulnere mœsta Ecclesia age, caput erige & confide. Deus enim rerum tuarum curam agit sollicitam. Suscipe nova electione constituendum filiarum tuarum Patrem, ipsumque debitis precibus piisque votis, & submissa obedientia cole: Sic non habebis amplius, cur doleas. Tu ergo, quem ereptum Tibi doles, MAGNE PATRONE? Christianum Te esse cogita; cuius est præmissum, non amissum, Fratrem lugere. Veniant Tibi in mentem ea, quæ aliis simili in Luctu præcipere es solitus; ita enim pieras, animi magnitudo, sapientia, mœroris Tui medicina erit quam felicissima. Scriberem hanc in sententiam plura, nisi verendum, ne de Tua dubitare prudentia viderer. Quamobrem gratulabor Tibi nunc; quod talem tantum Fratrem calamitosa adhuc concesserint tempora; gratulabor Ecclesie, quod fidelissimo Patre; gratulabor Academia, quod Doctore dexterrimo; gratulabor universo eruditorum orbi, quod eruditionis oraculo, in vivis dum esset, fruii fuerunt omnes, & adhuc fruuntur. Vivit enim Nomen MAGNI ITTIGII non minus in florentissima Vestra Familia, quam in nobilissimo bonorum & eruditorum omnium consortio. Vivat etiam apud posteros, floreat in Republ. literaria, quo omnes, qui ITTIGII Nomen profitentur, de tanto Viro gratulari sibi invicem possint. Gratulabor & mihi, quamdiu memoriae insculptum perennabit Nomen B. ITTIGII; perennabit autem, quoad vixero. Gratulabor mihi, quamdiu cum secundis rebus Familiam Vestram simul accrescentem videbo. Hæc sicuti à summo rerum Arbitro larga manu distribuuntur: Ita ab eodem exoptanda sunt & expectanda. Vale, Dabam Halæ XVIII. Calend. Maji A. C. M. DCC. X.

EXCELLENTISSIMI NOMINIS TUI

VIR MAGNIFICE

Cultor observantissimus

M. CHRISTIANUS AUGUSTUS ROTTH.

LESSUS
BEATIS MANIBUS
THEOLOGI SUMMI
THOMÆ ITTIGII
SACER,
ATQVE ERATRI EJUS SUPERSTITI MOESTISSIMO
MAGNIFICO DN.
GODOFREDO NICO-
LAO ITTIGIO
DICATUS.

HALÆ MAGDEBURGICÆ, LITTERIS SALTZFIELDIANIS,

fffff

